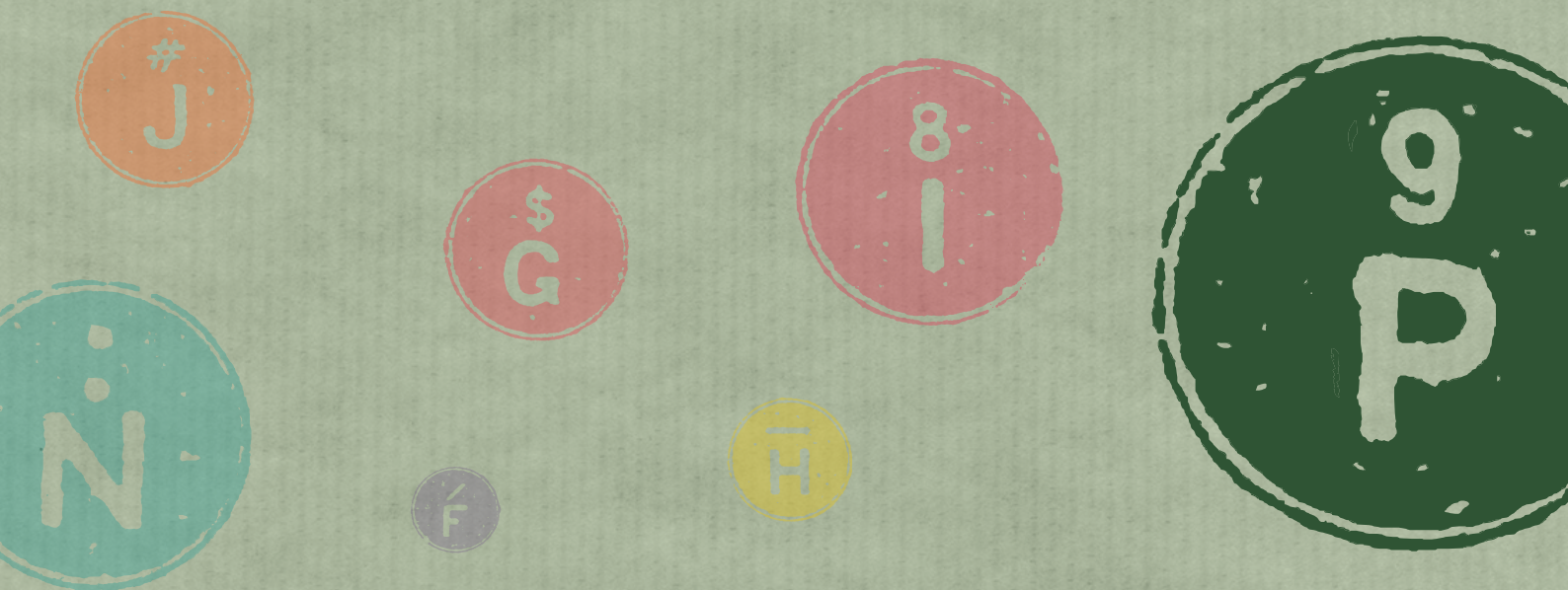

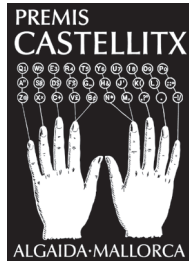
Martí Santandreu Barquero

Memòria i altres insectes

Accèssit de Poesia
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 1999

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PCI999-P-A-0148-0120

© del text: Martí Santandreu Barquero

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 1999. Obres primeres: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1999. («Plaquetes d'Història i Cultura», 6/7)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Martí Santandreu Barquero

Memòria i altres insectes

Accèssit de Poesia
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 1999

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PCI999-P-A-0148-0120

El poemari *Memòria i altres insectes*, de Martí Santandreu Barquero fou guardonat amb un accèssit al XXIII Premi de Poesia del Certamen Literari de Castelltix 1999. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

MEMÒRIA I ALTRES INSECTES

1

Quan des de dalt de na Burguesa
comença a regalimar el capvespre
i la llum és bes alat,
i l'ànima, cavall sord sense brides,
ja tu, ciutat, et vas il·luminant
escampadament,
tímidament, amb titubeig,
i ara mateix et sembles
a un grapat de bolles que s'ha deixat caure.
Ciutat,
reconec que des d'aquí dalt
em pots inspirar una certa tendresa,
però també és ver que els homes
amb el seu trescar frenètic
tan sols m'inspiren una ridícula nimietat.
Ciutat,
gasosa agitada,
els homes que es pensen ser lliures
van i vénen
tancats a les teves bombolles de gas.
La llum és bes alat,
i l'ànima, i també el pensament,
cavalls sords sense brides.
Jo tenia un grapat de bolles,
bolles de nacre i de vidre ...

Quant asfalt ens hem d'empassar
per a no arribar a cap puesto?
Cotxes.
Fulles que boten de l'arbre
per a fugir de la tardor.
A la casa dels meus pares dormen
els discos de vinil que vaig anar col·leccionant.

Vent,
i darrera els llibres d'un prestatge
guard un flabiol desfullat.
Hi ha un vent arrapat al pollancre
i també hi ha un vent que el molí mossega.
Vent.
Hi ha un vent que s'ha enclòs un dit
amb la finestra.
Però cap vent d'aquests
és el vent que va desfullar el meu flabiol.
De tant en tant, en voltar un pensament
em don de morros amb les notes
que varen prendre vol.
No puc guardar la mar així
com guard el flabiol,
però hi ha un vent que la deixa feta un rebrec
i la tira a la paperera del record,
perquè tot en el record és un rebrec,
per això mateix guard un flabiol desfullat
darrera els llibres d'un prestatge.

I llavors neixes
i et regalen un rellotge d'arena buit
per a que el puguis omplir de bicicletes,
de pilotes de futbol, d'amics...
I a les bicicletes els hi creix el seient
i es moren convertides en girafes,
i les pilotes de futbol es queden sense alè
davall les rodes d'un camió
o a les mans d'aquell veïnat
que s'ha comprat un cotxe
i es passa el dia mirant el cotxe,
i es passa el dia portant-li la pols al cotxe
—quina nosa de cotxe!,
qualsevol juga d'extrem!—,
i els amics es van dispersant
convertits en una moda, en una pixa,
en una feina ...
I llavors repares que ja és l'hora
de donar-li la volta al rellotge.

Ciutat,
t'has empassat els tiradors
i les espases de fusta,
i t'has empassar els nins
que jugaven a futbol al carrer,
senyalades les porteries amb dues pedres
o amb dos jerséis fets un rebrec,
i ara, ciutat,
els nins colcant un electró
es topen als budells.
I ja són aquí els cirurgians de l'asfalt
que t'obren un solc
perquè qualque cosa allà dins està embussada.
I un nin que s'acosta
guaita amb curiositat:
«qui ha posat aquesta
terra davall de la ciutat?»

6

«A tu t'ho dic, mosca infatigable,
el teu vol és la rúbrica de l'exasperació».
L'agaf per les orelles
i li assest amb el meu nas una estocada.
Després, pedaleja la bicicleta del captiu.
I quan guait al seu rostre arrufat pens:
«potser m'hauria d'afaitar.
Vola».

—Com ho vols, xaval?
—Per damunt de les orelles,
amb mitja clenxa i cap enrere.
El meu perruquer agafava les estisores
i començava a xerrar de futbol.
Ho record quan aixec una pedra del jardí
i un miler d'insectes
desapareixen escapats en totes direccions.

I de vegades, clot,
i d'improvís,
com un badall del progrés
o com un llombrígol de l'asfalt,
creixies al mig del carrer
i et feies amic meu,
perquè al teu dins, clot,
hi cabien totes les preguntes.
«Però d'on venim?»,
i em mostraves la terra.
«I cap a on anem?»,
i la pluja sense escola del dissabte
arrossegava fins a tu les galàxies,
els planetes, els coets...
«I qui som, clot? Qui som?»
Arribaven i et tapaven la boca
els empleats de l'Ajuntament.

Mentre escolt pel la ràdio
que milions de persones s'estan morint de fam a l'Àfrica,
la meva major preocupació
és trobar un aparcament.
Però no m'ho tingueu en compte,
perquè tan sols sóc un home.
Avui he sentit un remordiment
i li he cedit el pas a un vianant cec.

Ciutat,
per les teves venes corren els homes
amb les seves minúscules històries:
persegueix papallones, l'aparca-cotxes del carrer,
flastoma darrere la grua el conductor contorsionista,
es compon la corbata el conseller.
A la teva pista de ball, atropelladament,
s'estimen i s'odien els homes
al so de l'obstinant violí del tems.
Ciutat,
sedueixes als homes
amb el teu pestanyeig d'agredolces persianes,
i com si fossin molles de pa els captures
amb els teus tentacles d'asfalt.
Qualque vegada, entre dos llambordins
et creix escorredissa la mala herba,
i llavors els homes se'n recorden del camp
i es demanen si ja deu ser primavera.

